

Sygn. akt VII U 3774/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Aplikant aplikacji sędziowskiej Dominik Górka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 marca 2020 r. w Warszawie

sprawy K. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania K. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 16 kwietnia 2019 r. numer: (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od K. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

K. B. w dniu 27 maja 2019r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 16 kwietnia 2019r., nr (...), stwierdzającej, że jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 1 kwietnia 2015r. do 29 lutego 2016r., od 1 kwietnia 2016r. do 30 czerwca 2016r., od 1 sierpnia 2016r. do 30 września 2016r. oraz od 1 października 2018r. do 31 października 2018r.

Odwołujący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i zarzucił organowi rentowemu naruszenie art. 156 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego poprzez rozstrzygnięcie sprawy już poprzednio rozstrzygniętej w części inną decyzją z dnia 19 grudnia 2018r. oraz naruszenie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez przyjęcie, że podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z innych tytułów bez wyrażenia na to zgody.

Uzasadniając swe stanowisko K. B. wskazał, że obowiązek podlegania przez niego ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu za okres od 1 kwietnia 2015r. do 29 lutego 2016r. oraz od 1 kwietnia 2016r. do 30 czerwca 2016r. został określony w decyzji ZUS z dnia 19 kwietnia 2018r., która jest przedmiotem postępowania przed Sądem Okręgowym w Białymstoku w sprawie o sygn. akt V U 169/19, a potem ponownie w zaskarżonej decyzji. Z tego względu zaskarżona decyzja powinna zostać uchylona jako niezgodna z prawem, bowiem ponownie rozstrzyga kwestię

obowiązku podlegania ubezpieczeniu już wcześniej rozstrzygniętą, a dotyczącą tych samych okresów. Ubezpieczony nie zgodził się również ze stwierdzeniem organu rentowego, zamieszczonym w zaskarżonej decyzji, że za lipiec 2014r. oraz za miesiące od września 2016r. do kwietnia 2017r. był zobowiązany do opłacania składek na obowiązkowe ubezpieczenie zdrowotne obliczonych od dwóch przychodów uzyskiwanych z indywidualnej działalności gospodarczej pod nazwą Kancelaria Pomocy (...) K. B. i z działalności prowadzonej w formie spółki komandytowej - Kancelaria (...) - Radca Prawny i Spółka. Odwołujący powołał się na art. 82 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, zgodnie z którym obowiązek zapłaty składki na ubezpieczenie zdrowotne powstaje w sytuacji uzyskiwania przychodu z prowadzonej działalności gospodarczej. Ubezpieczony oświadczył, że w ramach indywidualnej działalności gospodarczej pod nazwą Kancelaria Pomocy (...) K. B. nigdy nie uzyskał żadnego przychodu. Organ rentowy mógł to łatwo sprawdzić w Urzędzie Skarbowym. Ponadto odwołujący zaznaczył, że pracodawca (...) Medyczny zgłaszał go do obowiązkowego ubezpieczenia w okresach: od 1 listopada 2005r. do 30 czerwca 2006r., od 1 października 2006r. do 30 września 2008r., od 3 listopada 2008r. do 27 sierpnia 2010r. oraz od 1 października 2010r. do 30 czerwca 2014r. W powyższych okresach pracodawca naliczał i odprowadzał należną z tytułu zatrudnienia składkę na ubezpieczenie społeczne. Zdaniem odwołującego, z treści dokumentów będących w posiadaniu organu wynika, że skuteczne zgłoszenie jego osoby do ubezpieczenia społecznego, jako prowadzącego działalność pozarolniczą, nastąpiło dopiero w dniu 1 lipca 2014r. Jednak organ rentowy dotychczas tego zgłoszenia nie przedstawił. Dla poparcia swego stanowiska odwołujący zacytował przepisy art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 9 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i podsumowując wskazał, że w tym czasie nastąpiło już zgłoszenie go do ubezpieczenia społecznego dokonane przez (...) Medyczny. W tej sytuacji objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowym z innych tytułów wymagało jego wniosku i zgody.

Dodatkowo K. B. podkreślił, że skoro Zakład Ubezpieczeń Społecznych dochodzi od niego składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu pozarolniczej działalności, w ramach której jest współnikiem spółki komandytowej, to powinien zaliczyć na ich poczet składki na ubezpieczenie społeczne, które dotychczas zostały wpłacone przez (...) Medyczny. Według odwołującego brak jest podstaw prawnych, aby jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność, był zobowiązany do opłacania składek na ubezpieczenie społeczne zarówno z tego tytułu, jak i z tytułu zatrudnienia w ramach umowy o pracę (odwołanie z dnia 23 maja 2019r., k. 3 – 6 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, że decyzją z dnia 17 kwietnia 2015r., nr (...), stwierdził, że K. B., jako prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą, w ramach której był współnikiem spółki komandytowej, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach: od 1 kwietnia 2012r. do 31 sierpnia 2012r., od 1 października 2012r. do 28 lutego 2013r., od 1 kwietnia 2013r. do 30 czerwca 2013r., od 1 sierpnia 2013r. do 30 września 2013r., od 1 listopada 2013r. do 28 lutego 2014r. oraz od 1 kwietnia 2014r. do 28 lutego 2015r. Płatnik odwołał się od ww. decyzji, a Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 30 października 2015r., sygn. akt V U 798/15, oddalił odwołanie. Następnie wyrokiem z dnia 20 grudnia 2016r., sygn. akt III AUa 601/16, Sąd Apelacyjny w Białymstoku oddalił apelację wnioskodawcy, decyzja z dnia 17 kwietnia 2015r. uprawomocniła się więc. Zgodnie z powyższą decyzją organ rentowy sporządził z urzędu deklaracje rozliczeniowe z naliczonymi składkami na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy za K. B. za okresy: od 1 kwietnia 2012r. do 31 sierpnia 2012r., od 1 października 2012r. do 28 lutego 2013r., od 1 kwietnia 2013r. do 30 czerwca 2013r., od 1 sierpnia 2013r. do 30 września 2013r., od 1 listopada 2013r. do 28 lutego 2014r. oraz od 1 kwietnia 2014r. do 30 czerwca 2014r. Następnie w dniu 20 września 2018r. Zakład wydał decyzję nr (...) stwierdzającą wysokość zaległości na FUS, FP i FGŚP za okres od kwietnia 2012r. do czerwca 2014r. Od tej decyzji wpłynęło odwołanie. Wyrokiem z dnia 2 lutego 2019r. Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił je (sygn. akt V U 1007/18).

W dalszej części odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wyjaśnił, że kwestia podlegania ubezpieczeniom społecznym przez K. B. została prawomocnie osądzona za okres do 28 lutego 2015r. Nie może być ona brana pod uwagę, skoro Sądy obu instancji rozpatrywały odwołanie od decyzji z dnia 17 kwietnia 2015r., nr (...), stwierdzającej obowiązek podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach: od 1 kwietnia

2012r. do 31 sierpnia 2012r., od 1 października 2012r. do 28 lutego 2013r., od 1 kwietnia 2013r. do 30 czerwca 2013r., od 1 sierpnia 2013r. do 30 września 2013r., od 1 listopada 2013r. do 28 lutego 2014r. oraz od 1 kwietnia 2014r. do 28 lutego 2015r.

Zaskarżona decyzja rozstrzyga kwestię podlegania ubezpieczeniom społecznym w okresach późniejszych. Organ rentowy powołał się na przepisy art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 13 pkt 4 i art. 8 ust. 6 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych i wyjaśnił, że z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej wnioskodawca zgłosił na NIP-ie indywidualnym do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego od 1 stycznia 2014r. (w tym m.in. od 1 lipca 2014r. jako współnik spółki komandytowej). Zgodnie z danymi w Krajowym Rejestrze Sądowym (...) spółki Kancelaria (...) - Radca Prawny i Spółka Sp. K. jest od 25 lutego 2002r. Z kolei według Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wnioskodawca prowadził indywidualną działalność pozarolniczą pod nazwą Kancelaria Pomocy (...) w okresie od 1 stycznia 2014r. do 31 lipca 2014r., tj. do dnia zawieszenia. Wpis wykreślił 8 sierpnia 2016r., ale ponownie rozpoczął wykonywanie działalności od 1 września 2016r., natomiast zawiesił jej prowadzenie od 1 maja 2017r. Ponadto, z tytułu zatrudnienia w charakterze pracownika był zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych m.in. od 1 października 2014r. do 30 czerwca 2015r. oraz od 1 października 2015r. do 30 września 2018r. przez płatnika (...) Medyczny. Pracodawca wykazał w złożonych za wnioskodawcę raportach rozliczeniowych niepełny wymiar czasu pracy oraz podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne za okresy: od kwietnia 2015r. do czerwca 2015r., od października 2015r. do lutego 2016r., od kwietnia 2016r. do czerwca 2016r. i od sierpnia 2016r. do września 2016r. w wysokości niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę obowiązujące w tym okresie, tj. w 2015r. - 1.750,00 zł, a 2016r. - 1.850,00 zł. W tych okolicznościach w ww. okresach zaistniały przesłanki do objęcia go obowiązkiem ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Z kolei w okresie od 1 lipca 2015r. do 30 września 2015r. i od 1 października 2018r. do 31 października 2018r. wnioskodawca nie posiadał innego tytułu do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych poza wykonywaną pozarolniczą działalnością gospodarczą. Od 1 listopada 2018r. nabył prawo do emerytury.

Organ rentowy podkreślił także, że wnioskodawca nie przedstawił dowodów na okoliczność, że z tytułu prowadzenia działalności indywidualnej nie osiągnął żadnego dochodu (np. PIT czy księga przychodów i rozchodów). Z prowadzeniem działalności gospodarczej wiąże się domniemanie, że działalność - skoro jest nastawiona na osiągnięcie zysku - to wiąże się z uzyskiwaniem przychodów. Zakład wydał dwie decyzje ustalające wysokość należności z tytułu składek, które są konsekwencją decyzji obejmujących wnioskodawcę ubezpieczeniem społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Jedna ze spraw toczyła się przed Sądem Okręgowym w Białymstoku pod sygn. akt VU 1007/18. W tej sprawie w dniu 26 czerwca 2019r. przed Sądem Apelacyjnym w Białymstoku (sygn. akt III AUa 209/19) odbędzie się rozprawa apelacyjna. Natomiast odwołanie od drugiej decyzji ustalającej wysokość należności z tytułu składek nie ma nadanej sygnatury. Obie te sprawy są pochodną podlegania ubezpieczeniom społecznym i nie mają znaczenia w rozpatrywanej sprawie. W tych okolicznościach organ rentowy wskazał, że zarzut naruszenia art. 156 §1 pkt 3 k.p.a. jest niezasadny. Co więcej, wbrew twierdzeniom wnioskodawcy, nie jest wymagana zgoda na objęcie obowiązkiem z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym w przypadku wnioskodawcy wynika z decyzji Zakładu z dnia 17 kwietnia 2015r., nr (...). Po uprawomocnieniu tej decyzji Zakład był uprawniony do dokonania zgłoszenia z urzędu, skoro wnioskodawca nie uczynił tego dobrowolnie (odpowiedź na odwołanie z dnia 17 czerwca 2019r., k. 8-9 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. B. był zatrudniony w (...) Uniwersytecie Medycznym jako wykładowca – nauczyciel akademicki, początkowo w wymiarze pełnego etatu, a w okresie od 1 marca 2012r. w wymiarze 1/2 etatu. Jego zatrudnienie trwało od października do czerwca, obejmując rok akademicki, co wynikało z systemu zatrudniania nauczycieli na Uniwersytecie. Zgłoszenie K. B. jako pracownika w (...) Uniwersytecie Medycznym do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych obejmowało m.in. okresy od 1 października 2014r. do 30 czerwca 2015r. oraz od 1 października 2015r. do 30 września 2018r. Za okresy: od kwietnia 2015r. do czerwca 2015r., od października 2015r. do lutego 2016r., od kwietnia 2016r. do czerwca 2016r. oraz od sierpnia 2016r. do września 2016r. pracodawca w złożonych za wnioskodawcę raportach

rozliczeniowych wykazał niepełny wymiar czasu pracy oraz podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne w wysokości niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę obowiązujące tym czasie (świadcstwo pracy z dnia 30 czerwca 2014r., k. 65 a.s., zeznania K. B., k. 55 - 57 a.s.).

Zgodnie z danymi w Krajowym Rejestrze Sądowym K. B. od 25 lutego 2002r. jest (...) spółki Kancelaria (...) - Radca Prawny i Spółka Sp. K. Z tego tytułu z kodem (...) i NIP-em spółki – (...), był zgłoszony do ubezpieczenia zdrowotnego. Od 1 lipca 2014r., jako wspólnik spółki, dokonał zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego na druku ZZA, podając NIP indywidualny. W listopadzie 2019r. swoje udziały w ww. spółce zbył na rzecz innej osoby (dokumenty (...), ZUS ZZA, (...), k. 107 – 114 i 116 – 121 a.s., dane o zgłoszeniach ubezpieczonego, k. 122 – 123 a.s., wydruk z KRS na dzień 7 maja 2018r. – akta ZUS, zeznania K. B., k. 55 – 57 a.s.).

K. B. prowadził również indywidualną pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria Pomocy (...) z siedzibą przy ul. (...) w Z., a miało to miejsce w okresie od 1 stycznia 2014r. Z dniem 1 sierpnia 2014r. prowadzenie działalności zostało zawieszona, natomiast w dniu 8 sierpnia 2016r. nastąpiło wykreślenie wpisu. K. B. ponownie rozpoczął prowadzenie działalności pod tą samą nazwą od 1 września 2016r. Zawiesił jej wykonywanie od 1 maja 2017r. (wydruki z (...) k. 96 – 102 i k. 124 - 126 a.s., zeznania K. B., k. 55 - 57 a.s.).

Z księgi podatkowej przychodów i rozchodów za 2014r. wynika, że odwołujący prowadząc Kancelarię Pomocy (...) w okresie od stycznia 2014r. do lipca 2014r. ponosił wydatki i nie uzyskiwał przychodów, poza lutym 2014r., kiedy to przychód wyniósł 336,96 zł (podatkowa księga przychodów i rozchodów za 2014 rok, k. 103 a.s.).

Z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej pod nazwą Kancelaria Pomocy (...), odwołujący zgłosił się do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego na druku ZZA na NIP-ie indywidualnym (...) z kodem 0510 od 1 stycznia 2014r. do 1 sierpnia 2014r. oraz od 1 września 2016r. (zgłoszenie do ubezpieczenia zdrowotnego ZUS ZZA, k. 116, (...), k. 120, (...), k. 121 a.s., dane o zgłoszeniach ubezpieczonego, k. 122 - 123 a.s.).

Od 1 listopada 2018r. K. B. posiada prawo do emerytury (e-mail z 10 kwietnia 2019r. – akta ZUS).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. w dniu 17 kwietnia 2015r. wydał decyzję numer (...), w której stwierdził, że K. B. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność będąca wspólnikiem spółki komandytowej podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 1 kwietnia 2012r. do 31 sierpnia 2012r., od 1 października 2012r. do 28 lutego 2013r., od 1 kwietnia 2013r. do 30 czerwca 2013r., od 1 sierpnia 2013r. do 30 września 2013r., od 1 listopada 2013r. do 28 lutego 2014r. oraz od 1 kwietnia 2014r. do 28 lutego 2015r., natomiast podstawy wymiaru składek wynoszą: za okres od kwietnia 2012r. do grudnia 2012r. – 2.115,60 zł, za okres od stycznia 2013r. do grudnia 2013r. – 2.227,80 zł, za okres od stycznia 2014r. do grudnia 2014r. – 2.247,60 zł oraz za okres od stycznia 2015r. do lutego 2015r. – 2.375,40 zł (decyzja ZUS z dnia 17 kwietnia 2015r. – akta ZUS). K. B. odwołał się od powyższej decyzji. Wyrokiem z dnia 30 października 2015r. Sąd Okręgowy w Białymstoku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie K. B. od decyzji ZUS z dnia 17 kwietnia 2015r., a następnie Sąd Apelacyjny w Białymstoku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację wnioskodawcy (odwołanie K. B., k. 63 – 64, odpis wyroku z dnia 30 października 2015r. wraz z uzasadnieniem, k. 69 i k. 83 – 85, odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 grudnia 2016r. wraz z uzasadnieniem, k. 86 – 91 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. w kolejnej decyzji z 20 września 2018r. stwierdził, że K. B. jest dłużnikiem Zakładu z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy wraz z odsetkami w łącznej wysokości 21.487,60 zł za okres od kwietnia 2012r. do czerwca 2014r. K. B. odwołał się od wskazanej decyzji. Sąd Okręgowy w Białymstoku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 6 lutego 2019r. (sygn. akt V U 1007/18) oddalił odwołanie, a Sąd Apelacyjny w Białymstoku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 26 czerwca 2019r. (sygn. akt III AUa 209/19) oddalił apelację (decyzja ZUS z 20 września 2018r. – akta ZUS, odwołanie K. B., k. 3 – 6 akt o sygn. V U 1007/18, odpis wyroku z dnia 6 lutego 2019r. wraz z uzasadnieniem, k. 24 i k. 27 – 30 akt o sygn. V U 1007/18, odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 26 czerwca 2019r. wraz z uzasadnieniem, k. 52 i k. 55-57 akt o sygn. V U 1007/18).

Decyzją z dnia 16 kwietnia 2019r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. stwierdził (punkt I decyzji), że K. B. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach: od dnia 1 kwietnia 2015r. do dnia 29 lutego 2016r., od dnia 1 kwietnia 2016r. do dnia 30 czerwca 2016r., od dnia 1 sierpnia 2016r. do dnia 30 września 2016r., od dnia 1 października 2018r. do dnia 31 października 2018r., natomiast (punkt II decyzji) podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne, emerytalne, rentowe i wypadkowe za okres od kwietnia 2015r. do lutego 2016r., od kwietnia 2016r. do czerwca 2016r., od sierpnia 2016r. do września 2016r. oraz za październik 2018r. stanowi kwota nie niższa niż 60 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek ogłoszonego na dany rok kalendarzowy – zgodnie z art. 18 ust. 8 oraz 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Ponadto (punkt III decyzji) za lipiec 2014r. i okres od września 2016r. do kwietnia 2017r. K. B. jest zobowiązany do opłacania składek na obowiązkowe ubezpieczenie zdrowotne z dwóch przychodów uzyskiwanych z indywidualnej działalności gospodarczej pod nazwą Kancelaria Pomocy (...) oraz działalności prowadzonej w formie spółki komandytowej - Kancelaria (...) - Radca Prawny i Spółka, Spółka Komandytowa (decyzja ZUS z dnia 16 kwietnia 2019r., numer: (...) – akta ZUS).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów oraz częściowo w oparciu o zeznania odwołującego K. B.. Dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne. Odnosi się to również do danych z konta odwołującego oraz z konta Kancelarii (...) - Radca Prawny i Spółka, Spółka Komandytowa, obejmujących informacje o zgłoszeniach. Zgodnie z art. 34 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020r., poz. 266) – dalej jako ustawa systemowa - na Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych ciąży obowiązek zapewniania rzetelności i kompletności informacji gromadzonych na kontach ubezpieczonych i kontach płatników składek. Natomiast art. 34 ust. 2 ustawy systemowej stanowi, że wszelkie informacje znajdujące się na koncie płatnika składek są środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym i sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych. To oznacza, że strona, w tym wypadku K. B., kwestionując prawdziwość informacji ujawnionych w prowadzonych przez ZUS kontach, zobligowany był wykazać nieprawidłowości lub błędy zawartych tam zapisów (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 czerwca 2013r., III AUa 90/13, Lex nr 1430778). Tymczasem odwołujący, mimo że pewnym okolicznościom przeczył bądź poddawał w wątpliwość, nie zakwestionował skutecznie ujawnionych na jego koncie bądź koncie spółki, której był współnikiem, tych danych, które dotyczą dokonywanych zgłoszeń do ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego oraz wyrejestrowania. Sąd więc na tych danych się oparł, posiłkując się dodatkowo deklaracjami (...), (...) i ZUS ZZA, które przedstawił organ rentowy.

Zeznania K. B. Sąd ocenił jako niewiarygodne w tej części, w której odwołujący wskazał, że mimo zarejestrowania nie prowadził działalności gospodarczej pod nazwą Kancelaria (...). Wynika to z tego, że odwołujący wskazanego twierdzenia nie udowodnił dostatecznie, a to jego, a nie organ rentowy obciążał obowiązek dowodzenia. K. B. temu obowiązkowi nie sprostał. Zeznania, w których na taką okoliczność wskazał, są niedostateczne, podobnie jak księga przychodów i rozchodów za 2014r. Wynika z niej, że w lipcu 2014r., a więc w tym miesiącu roku 2014, o którym jako jedynym mowa jest w punkcie III zaskarżonej decyzji, odwołujący poniósł koszty związane z prowadzoną działalnością. Wprawdzie nie były one wysokie, a zarazem w lipcu 2014r. odwołujący nie uzyskał przychodu, jednak sam fakt, że ujawnione zostały koszty działalności – przy braku innych dowodów – jest wystarczającym potwierdzeniem tego, że K. B. podejmował działania w ramach działalności, którą zarejestrował. Jeśli chodzi zaś o prowadzenie tej działalności w latach 2016 – 2017, to samo twierdzenie odwołującego o braku prowadzenia podatkowej książki przychodów i rozchodów w tym czasie, jakie zawarł w piśmie z dnia 20 stycznia 2020r. (k. 95), nie może stanowić wystarczającego potwierdzenia treści zeznań. Odwołujący dla wykazania tego, na co się powoływał, mógł przedstawić dokumenty czy świadków, z takiej możliwości jednak nie skorzystał. Wobec tego Sąd jego zeznania w omawianej części ocenił jako niewiarygodne, zaś w pozostałym zakresie dał im wiarę biorąc pod uwagę, że korespondowały z dowodami z dokumentów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie K. B. od decyzji z dnia 16 kwietnia 2019r., nr (...), jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

Pierwszorzędne znaczenie w przedmiotowej sprawie miało rozstrzygnięcie kwestii, czy K. B. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom/u: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach: od dnia 1 kwietnia 2015r. do dnia 29 lutego 2016r., od dnia 1 kwietnia 2016r. do dnia 30 czerwca 2016r., od dnia 1 sierpnia 2016r. do dnia 30 września 2016r. oraz od dnia 1 października 2018r. do dnia 31 października 2018r. Wskazane okresy, wymienione w punkcie I zaskarżonej decyzji, były sporne. Odwołujący, składając odwołanie, podkreślał przede wszystkim, że pokrywają się one z tymi okresami, co do których została już wydana decyzja ZUS. Stanowisko odwołującego jest jednak oczywiście błędne. Aby to stwierdzić wystarczy dokonać prostego porównania treści zaskarżonej decyzji w części obejmującej rozstrzygnięcie zamieszone w punkcie I oraz treści decyzji z dnia 17 kwietnia 2015r. Ta druga decyzja, która jest już prawomocna, obejmuje stwierdzenie, że K. B. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność będąca współnikiem spółki komandytowej podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach wymienionych w decyzji, których data początkowa to 1 kwietnia 2012r., końcowa zaś to 28 lutego 2015r. Z kolei w zaskarżonej decyzji okres podlegania K. B., jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą, ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu rozpoczyna się od daty 1 kwietnia 2015r., kończy zaś datą 31 października 2018r. Okresy podlegania ubezpieczeniom społecznym z obu analizowanych decyzji nie pokrywają się więc. Dalej należy rozważyć, czy od 1 kwietnia 2015r. do 29 lutego 2016r., od 1 kwietnia 2016r. do 30 czerwca 2016r., od 1 sierpnia 2016r. do 30 września 2016r. oraz od 1 października 2018r. do 31 października 2018r., a więc w okresach, które wymienia zaskarżona decyzja (pkt I) i dla których określa podstawę wymiaru składek (pkt II) K. B. był osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą i czy powinien w związku z tym podlegać ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. Dla przeprowadzenia w tym zakresie prawidłowej analizy istotne znaczenie mają przepisy przywołanej już wcześniej ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Art. 6 ust. 1 pkt 5 tejże ustawy stanowi, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. Dotyczy ich także obowiązek podlegania ubezpieczeniu wypadkowemu, bowiem art. 12 ust. 1 ww. ustawy wskazuje, że obowiązkowo takiemu ubezpieczeniu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

W myśl art. 8 ust. 6 ustawy systemowej, w brzmieniu obowiązującym w okresach, których dotyczy zaskarżona decyzja, za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważano:

- 1) osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych;
- 2) twórcę i artystę;
- 3) osobę prowadzącą działalność w zakresie wolnego zawodu:
 - a) w rozumieniu przepisów o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne,
 - b) z której przychody są przychodami z działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych;
- 4) współnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz współników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej;
- 5) osobę prowadzącą publiczną lub niepubliczną szkołę, inną formę wychowania przedszkolnego, placówkę lub ich zespół, na podstawie przepisów o systemie oświaty.

Obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą wynika każdorazowo z faktycznego prowadzenia tej działalności. Tym samym do powstania obowiązku ubezpieczenia wymagane jest rzeczywiste wykonywanie działalności zarobkowej, realizowanej w sposób zorganizowany i ciągły. W orzecznictwie

sądowym prezentowany jest pogląd, że rozpoczęcie działalności gospodarczej polega na podjęciu w celu zarobkowym działań określonych we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2001r., II UK 428/00). Samo zaś wykonywanie działalności gospodarczej obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie w celu zarobkowym czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawcze), np. poszukiwanie nowych klientów, zamieszczanie ogłoszeń w prasie, załatwianie spraw urzędowych. Wszystkie te czynności pozostają w ścisłym związku z działalnością gospodarczą, zmierzają bowiem do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2005r., I UK 80/05; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006r., I UK 220/05; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011r., II UK 51/11). Również faktyczne niewykonywanie działalności gospodarczej w czasie oczekiwania na kolejne zamówienie lub w czasie ich poszukiwania, nie oznacza zaprzestania prowadzenia takiej działalności i nie powoduje uchylenia obowiązku ubezpieczenia społecznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2005r., I UK 80/05, OSNP 2006/19-20/309).

Z art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą podlegają ubezpieczeniom od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. We wskazanym przepisie ustawodawca określił czasowe granice podlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu wyznaczając je momentami rozpoczęcia i zaprzestania wykonywania działalności. Zaprzestanie działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 13 ust. 4 ustawy systemowej, uchylające obowiązek ubezpieczenia może być okresowe, spowodowane przerwą w jej wykonywaniu. Musi to jednak wiązać się z wolą zaprzestania tej działalności

w sposób definitywny, co winno znaleźć formalny wyraz w wyrejestrowaniu działalności z ewidencji działalności gospodarczej, względnie w jej zawieszeniu. Wykreślenie z ewidencji – zgodnie z treścią art. 25 ust. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity Dz. U. z 2017r., poz. 2168 ze zm.) – również jest wpisem, podobnie jak wpis do ewidencji, który ma charakter deklaratoryjny. To oznacza, iż legalizuje on wykonywanie działalności gospodarczej i wyznacza czasowe granice bycia przedsiębiorcą. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 listopada 2005r., wydanym w sprawie o sygn. akt I UK 20/05 (OSNP 2006/19-20/2309), wskazał, że nie przesądza on jednak o faktycznym prowadzeniu tej działalności, ale prowadzi do domniemania prawnego (art. 234 k.p.c.), według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. Domniemanie to może być obalone, co jednak wymaga przeprowadzenia przeciwdowodu. Racjonalną konsekwencją zaniechania prowadzenia działalności gospodarczej jest bowiem wykreślenie przedsiębiorcy z ewidencji działalności gospodarczej. Dlatego też, brak wykreślenia z ewidencji, chociaż nie decydujący dla ustalenia prowadzenia działalności gospodarczej, nie może być pomijany przy ustalaniu faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010r., I UK 240/09, Lex nr 585723). Dodatkowo, uwzględniając poglądy judykatury (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 marca 2014r., III AUa 759/13, Lex nr 1469388, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 marca 2015r., III AUa 1687/14 Lex nr 1711382) pamiętać należy, że sam wpis do ewidencji działalności gospodarczej stanowi tylko podstawę rozpoczęcia działalności gospodarczej w rozumieniu jej legalizacji i nie można utożsamiać go z podjęciem takiej działalności. Jeżeli więc, mimo formalnego figurowania w ewidencji działalności gospodarczej, ubezpieczony nie wykonywał żadnych usług lub sprzedaży, czy innych czynności, które wchodzą w zakres przedmiotowy działalności ujawnionej w ewidencji, ani nawet nie podejmował takich czynności jak zamawianie towarów, rekrutacja pracowników, poszukiwanie kontrahentów itp., to w konsekwencji należy uznać, że nie do utrzymania jest domniemanie wynikające z wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, iż działalność tą ubezpieczony wykonywał (-uje) (rozpoczął jej prowadzenie), a zatem nie może też dojść do objęcia go ubezpieczeniem społecznym w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Analizując to zagadnienie nie można jednak zapominać o obowiązku przedsiębiorcy jakim jest zadbanie o to, by dane zawarte w rejestrze były prawdziwe. Z tym wiąże się też przepis art. 33 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, który wprowadza zasadę domniemania prawdziwości danych wpisanych do rejestru. Z tego domniemania wynika, że taki przedsiębiorca, który zaniedbał obowiązek uaktualnienia danych w ewidencji, musi się liczyć z tym, że to na nim będzie spoczywał ciężar jego obalenia. Tak też przyjmuje się w orzecznictwie sądowym, wskazując że wpis do

ewidencji działalności gospodarczej ma charakter dowodowy i stwarza domniemanie faktyczne, że osoby wpisane do ewidencji prowadzą działalność gospodarczą od daty wskazanej w zaświadczeniu o wpisie do ewidencji do daty określonej w decyzji o wykreśleniu wpisu z ewidencji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2000 roku, II UKN 568/99, OSNAPiUS 2001 nr 22, poz. 678, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 6 czerwca 2013 roku, III AUa 1928/12, LEX nr 1339313, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 1 marca 2016 roku, III AUa 961/15). Ww. domniemanie oczywiście może być w procesie obalone, jednakże inicjatywa dowodowa w tym zakresie należy do osoby, która z faktu tego wywodzi pozytywne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c.), a więc w niniejszej sprawie do ubezpieczonego.

Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy, Sąd ustalił, że K. B. nie tylko w okresach, jakie wymienia prawomocna decyzja z dnia 17 kwietnia 2015 roku, ale także i później – po 28 lutego 2015r., był współnikiem spółki komandytowej. Taka sytuacja miała miejsce do czasu zbycia udziałów w spółce na rzecz innej osoby, co nastąpiło dopiero w roku 2019. W związku z tym, w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych odwołującego należało traktować jako osobę prowadzącą działalność gospodarczą. Zarazem K. B. był prowadzącym działalność gospodarczą, w myśl art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej, w okresie od 1 września 2016r. do 30 kwietnia 2017r., a także w okresie styczeń - lipiec 2014r. Wówczas zarejestrował działalność pod nazwą Kancelaria Pomocy (...) i choć w zeznaniach podnosił, że tej działalności faktycznie nie prowadził, to Sąd tego stanowiska nie podzielił z powodów, o których była mowa w części obejmującej ocenę dowodów. W związku z powyższym, organ rentowy zasadnie uznał, że poza okresami, kiedy działalność była zawieszona oraz wykreślona z rejestru (...), K. B. był osobą prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria Pomocy (...). Sąd miał na uwadze, że odwołujący nie przedstawił dowodów mogących świadczyć o faktycznym nie prowadzeniu działalności gospodarczej pod nazwą Kancelaria Pomocy (...). W toku postępowania wskazywał, że organ rentowy powinien wiedzieć, że działalności nie prowadził i nie osiągał dochodów. Z analizy zaprezentowanych przepisów i z utrwalonego na ich tle orzecznictwa wynika jednak, że stanowisko odwołującego jest błędne. To właśnie odwołujący, szczególnie że zarejestrował działalność i zawiesił ją dopiero od 1 sierpnia 2014r., a potem od 1 maja 2017r., powinien udowodnić, że faktycznie nie prowadził działalności. Z powodów, o których była mowa, tego jednak nie uczynił, zatem w tych okresach, na jakie wskazał ZUS i jakie wynikają z wpisów w (...), został potraktowany jako osoba prowadząca działalność gospodarczą.

Dodatkowo, dla wzmocnienia zaprezentowanej argumentacji, wskazać należy, że brak przychodów z działalności, a na to wskazywał K. B., nie musi być przesądzający, aby uznać, że doszło do zaprzestania działalności bądź że nie została ona rozpoczęta. Na taką tezę wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 lipca 2016r. (III AUa 848/16, Lex nr 2087882) i Sąd Okręgowy, podziеляjąc ten pogląd, przyjął, że okoliczności faktyczne ustalone w przedmiotowej sprawie potwierdzają, że w 2014r. (od stycznia do lipca, a więc do daty zawieszenia działalności) działalność była prowadzona. Wskazują na ponoszone koszty związane z działalnością, ujawnione w księdze przychodów i rozchodów za 2014r. i uzyskany w tym okresie przychód. Wprawdzie nie był on duży i miał charakter jednorazowy, jednak biorąc pod uwagę ponoszone koszty, należy przyjąć, że działalność była wówczas prowadzona, a w każdym razie odwołujący nie obalił obowiązującego w tym okresie domniemania prawnego płynącego z wpisu do ewidencji. To samo dotyczy również okresu 1 września 2016r. – 30 kwietnia 2017r. K. B. zarejestrował wówczas działalność gospodarczą ponownie, po wcześniejszym jej wykreśleniu i nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na okoliczności, na które wskazywał. Wezwany do wykazania, że działalności nie prowadził, złożył jedynie podatkową księgę przychodów i rozchodów za 2014r., natomiast odnośnie lat kolejnych oświadczył, że takich ksiąg nie prowadził. Sąd ocenił, że tego rodzaju twierdzenie odwołującego nie jest wystarczające. Odwołujący miał inne możliwości udowodnienia swoich tez, tym bardziej, że wskazywał, że prowadzenie księgowości powierzył innej osobie. Inicjatywy dowodowej jednak nie wykazał, mimo że sam prowadzi działalność w obszarze usług prawnych. Wobec tego Sąd ocenił, że również w odniesieniu do okresu 1 września 2016r. – 30 kwietnia 2017r. nie udało mu się obalić domniemania, jakie stwarza wpis do (...).

W dalszej kolejności, po ustaleniu w jakich okresach K. B. był prowadzącym działalność gospodarczą, należało rozstrzygnąć, czy z tego tytułu i ewentualnie w jakich okresach podlegał ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym

i wypadkowemu. W tym względzie istotne będą nie tylko te przepisy, które zostały wskazane, ale także art. 9 ustawy systemowej, który rozstrzyga w przypadku zbiegu tytułów ubezpieczeń i jest istotny w rozważanym przypadku. Odwołujący bowiem, poza tym, że był prowadzącym działalność gospodarczą, to również pozostawał w zatrudnieniu jako pracownik. W jego sytuacji istotne jest więc brzmienie art. 9 ust. 1 i 1a ustawy systemowej

Przepisy te przewidują, że osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3, 10, 18a, 20 i 21, spełniające jednocześnie warunki do objęcia ich obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z innych tytułów, są obejmowane ubezpieczeniami tylko z tytułu stosunku pracy, umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarły z pracodawcą, z którym pozostają w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonują pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostają w stosunku pracy, członkostwa w spółdzielni, służby, pobierania świadczenia szkoleniowego, świadczenia socjalnego, zasiłku socjalnego albo wynagrodzenia przysługującego w okresie korzystania ze świadczenia górniczego lub w okresie korzystania ze stypendium na przekwalifikowanie. Mogą one dobrowolnie, na swój wniosek, być objęte ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi również z innych tytułów, z zastrzeżeniem ust. 1a (ust. 1). Ubezpieczeni wymienieni w ust. 1, których podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu stosunku pracy, członkostwa w spółdzielni, służby, pobierania świadczenia szkoleniowego, świadczenia socjalnego, zasiłku socjalnego lub wynagrodzenia przysługującego w okresie korzystania ze świadczenia górniczego lub w okresie korzystania ze stypendium na przekwalifikowanie w przeliczeniu na okres miesiąca jest niższa od określonej w art. 18 ust. 4 pkt 5a, podlegają również obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z innych tytułów, z zastrzeżeniem ust. 1b i art. 16 ust. 10a.

Mając na uwadze powołane przepisy organ rentowy zgodnie z prawem przyjął, że w tych okresach, kiedy odwołujący prowadził działalność gospodarczą, ale podstawa wymiaru składek z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę była w przeliczeniu na etat wyższa niż minimalne wynagrodzenie za pracę, tytułem do podlegania ubezpieczeniom był stosunek pracy. Natomiast w tych okresach, kiedy ta podstawa była w przeliczeniu na etat niższa niż minimalne wynagrodzenie, a miało to miejsce od kwietnia 2015r. do czerwca 2015r., od października 2015r. do lutego 2016r., od kwietnia 2016r. czerwca 2016r. oraz od sierpnia 2016r. do września 2016r. odwołujący w myśl wskazanych regulacji podlegał ubezpieczeniom również jako prowadzący działalność gospodarczą. To samo dotyczyło także tych okresów, kiedy K. B. nie pozostawał w stosunku pracy z (...) Uniwersytetem Medycznym, a więc od lipca 2015r. do września 2015r. oraz w październiku 2018r. Wówczas jedynym tytułem podlegania ubezpieczeniom społecznym była działalność gospodarcza.

Podsumowując, decyzja ZUS w punktach I i II odpowiada prawu. Jeśli chodzi o podstawę wymiaru składek za okresy, które wskazuje punkt I decyzji, to ZUS prawidłowo zastosował art. 18 ust. 8 oraz art. 20 ust. 1 ustawy systemowej. Pierwszy z powołanych przepisów stanowi, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5 i 5a, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku. Z kolei art. 20 ust. 1 przewiduje, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3.

Kolejną kwestią sporną w rozpatrywanej sprawie było przyjęcie przez organ rentowy w punkcie III zaskarżonej konieczności opłacenia przez K. B. składek na ubezpieczenie zdrowotne od dwóch przychodów uzyskiwanych z indywidualnej działalności gospodarczej pod nazwą Kancelaria Pomocy (...) oraz z działalności prowadzonej jako (...) spółki komandytowej - Kancelaria (...) - Radca Prawny i Spółka, Spółka Komandytowa.

Analizując sporne zagadnienia Sąd miał na względzie brzmienie art. 82 ustawy z 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2019r., poz. 1373). Wskazany przepis przewiduje, że jeżeli ubezpieczony prowadzący działalność pozarolniczą uzyskuje przychody z więcej niż jednego z rodzajów działalności, to składka na ubezpieczenie zdrowotne jest opłacana odrębnie od każdego rodzaju działalności (ust. 1). W przypadku gdy w ramach jednego z tytułów do objęcia obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego

wymienionych w art. 66 ust. 1 ubezpieczony uzyskuje więcej niż jeden przychód, składka na ubezpieczenie zdrowotne jest opłacana od każdego z uzyskanych przychodów odrębnie (ust. 2). Jeżeli ubezpieczony prowadzący działalność pozarolniczą uzyskuje przychody z więcej niż jednego z rodzajów działalności określonych w ust. 5, składka na ubezpieczenie zdrowotne jest opłacana odrębnie od każdego rodzaju działalności, z zastrzeżeniem ust. 4 (ust. 3). Zgodnie z brzmieniem art. 82 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, rodzajami działalności są m.in.:

- działalność gospodarcza prowadzona w formie spółki komandytowej;
- inna niż określona w punktach 1-8 pozarolnicza działalność gospodarcza prowadzona na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Uwzględniając powołane regulacje Sąd zważył, że nawet, gdyby odwołujący faktycznie nie osiągał dochodów z któregoś z dwóch różnych rodzajów działalności, to należy mieć na uwadze, że w tej części decyzji, w której zostało wskazane, że powinien zapłacić składki od przychodu z obu działalności, organ rentowy rozstrzygnął tylko o samej zasadzie, która jest zgodna z wyżej powołanymi przepisami. Zakład nie określił natomiast ani kwoty przychodu z każdego rodzaju działalności, ani wysokości należnej składki, trudno więc punkt III zaskarżonej decyzji skorygować.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy ocenił, iż zaskarżona decyzja organu rentowego jest zgodna z prawem, a zatem brak jest podstaw do jej zmiany. Na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie podlegało więc oddaleniu.

Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. zasądził od K. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wskazana kwota, stanowiąca stawkę minimalną, została ustalona na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018r., poz. 265).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...)